

[Lissa Mathiasen]

ville gå så godt, og selv om mange kommuner har behandlet deres ældre ordentligt, har det efterfølgende vist sig, at der desværre også var og stadig væk er sorte pletter på vores landkort.

Vi undrede os i 1990 meget over, at SF kunne støtte den borgerlige regering i denne politik, og derfor glæder det os så meget mere, at SF i dag – måske fordi det har erkendt, at der er nogle sorte pletter – har ændret holdning. Jeg kan ikke lade være med i den forbindelse at sige til SF, at selv om hr. Holger K. Nielsen i 1990 ved andenbehandlingen den 5. april, jf. Folketingets forhandlinger spalte 8335, mente, at det var populisme og opportuniste, når vi fra Socialdemokratiet ønskede at sikre alle ældre fritagelse for betaling, og at vi ikke som socialdemokratisk regering ville stå for den politik, håber jeg, at vi i dag med vores anbefaling og stemmeafgivelse klart har vist SF, at vi naturligvis har nøjagtig den samme holdning i dag, som vi gav udtryk for i 1990.

Jeg har noteret mig og kan også erindre fra debatten i 1990, at der fra konservativ side – ikke kun af den konservative ordfører, fru Lizzie Lichtenberg, men også af den daværende boligminister, fru Agnete Laustsen – blev længe meget hårdt ud mod Socialdemokratiet, og der blev brugt ord som overbudspolitik. Også her skal jeg da udtrykke glæde over, at der er sket en holdningsændring, men jeg håber bare ikke, at den skyldes, at De Konservative nu sidder i opposition, så det derfor er gratis at skifte standpunkt.

Men kort og godt: Det er med stor tilfredshed, at vi om et øjeblik ser denne ændring vedtaget, således at ældre fremover, uanset i hvilken kommune i landet de bor, trygt kan flytte tilbage i en nyrenoveret bolig uden at frygte økonomiske konsekvenser. Det har de fortjent!

Pernille Sams (KF):

Det var gribende at høre Socialdemokratiets ordfører, når man tænker på, at det var Det Konservative Folkeparti og Fremskridtspartiet, der ved andenbehandlingen bad om at få sagen tilbage til udvalget mellem anden- og tredjebehandlingen med henblik på at få løst problemet med plejehjem, der ombygges til ældreboliger, således som Fremskridtspartiet allerede havde peget på ved det oprindelige ændringsforslag; det var en mangel ved regeringens forslag, som nu er blevet ændret.

Vi er glade for, at det er lykkedes at skabe klarhed om problemet, og at det bliver løst med det ændringsforslag, som boligministeren nu har stillet, og som vi støtter. Vi går ud fra, at der ikke bliver tale om forøgede udgifter for staten i den anledning.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Det, jeg tillod mig at sige, var kun, at jeg håber, at den ændrede kurs, De Konservative nu har lagt, ikke kun skyldes, at man er kommet i opposition, og derfor efterlyste jeg egentlig, hvad årsagen var til, at man i 1990 kunne kalde det for overbudspolitik.

Når fru Pernille Sams i dag siger, at det er dejligt, at man har fået det ændret, spørger jeg bare: Hvad er grunden til, at man i dag synes, at det, vi om lidt skal stemme for, er rigtig, når man i 1990 sagde, at det var overbudspolitik?

Jeg håber, at vi kan få et svar på det her fra talerstolen fra De Konservative, for det synes jeg egentlig de skylder os.

Bodil Thrane (V):

For Venstre er det vigtigt at få sagt, at den enkelte borger naturligvis skal behandles bedst muligt af systemet. Derfor har vi stor forståelse og stor sympati for de tanker, der ligger bag det ændringsforslag, et flertal har stillet til lovforslag nr. L 179.

Når vi fra Venstres side alligevel fastholder lovforslagets oprindelige tekst, er det, fordi vi mener, at kommunalbestyrelsen er tættest på borgeren, og at det derfor er den, der er bedst til at skønne, hvordan den enkelte borger skal behandles. Vi er af den opfattelse, at hvis vi pålægger kommunerne at skulle yde det omtalte indskud, har man lukket af for det skøn, vi finder så vigtigt for den enkelte borger. Det er for os også vigtigt at understrege, at ensartethed ikke nødvendigvis er den bedste service for borgerne, og at det, der kan være rigtig for den ene, kan være forkert for den anden.

Jeg synes, at Folketinget skaber flere problemer, end det løser, hver gang det bestemmer, hvordan kommunalbestyrelserne skal løse den opgave, de nu er valgt til. Det fremmer efter vores opfattelse ikke servicen i kommunerne – og det er rent faktisk det, der er tale om – at man indskrænker manøremulighederne, og det gør Folketinget, hver gang det sætter et »skal« ind i lovgivningen i stedet for et »kan«.